इत्येवं मनसा निश्चित्य चापचटितकोटिं मुखमध्ये क्षिप्त्वा स्नायुं भक्षयितुं प्रवृत्तः। ततश्च त्रुटिते पाशे तालुप्रदेशं निदार्य चापकोटिर्मस्तके शिखावन्निष्क्रान्ता। सो ऽपि तद्वेदनया तत्क्षणान्मृतः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

अतितृष्णा न कर्तव्या तृष्णां नैव परित्यजेत्। ५
अतितृष्णाभिभूतस्य शिखा भवति मस्तके ॥ ८१ ॥

स पुनरप्याह। ब्राह्मणि न श्रुतं भवत्या।

आयुः कर्म च वित्तं च विद्या निधनमेव च।
पञ्चैतानि हि सृज्यन्ते गर्भस्थस्यैव देहिनः ॥ ८२ ॥

अथैवं सा तेन प्रबोधिता ब्राह्मणी प्राह। भो कान्त यद्येवं तदस्ति १० मे गृहे स्तोकतिलराशिः। ततस्तिलान् लुण्ठयित्वा तिलचूर्णेन ब्राह्मणं भोजयिष्यामीति। तस्यास्तद्वचनमाकर्ण्य ब्राह्मणो ग्रामान्तरं गतः। सापि तिलान् गृहस्थितानुष्णोदकेन सम्मर्द्य लुञ्चित्वा सूर्यतपे दत्तवती। अत्रान्तरे तस्या गृहकर्मव्यग्रायास्तेषां तिलानां मध्ये कश्चित् सारमेयो मूत्रोत्सर्गं चकार। ततस्तद्दृष्ट्वा सा व्यचिन्तयत्। १५ अहो पश्य नैपुण्यं विधेः पराङ्मुखीभूतस्य। यदेतानपि तिलानभोज्यान् कृतवान्। तदहमेतान् समादाय कस्यचिद्गृहं गत्वा लुञ्चितैरलुञ्चितान् प्रार्थयामि। सर्वो ऽपि जनो ऽनेन विधिना दास्यतीति। अथ तांस्तिलान् सूर्पे निधाय गृहाद्गृहं प्रविशन्तीदमाह। भो गृह्णातु कश्चिदलुञ्चितैस्तिलैर्लुञ्चितांस्तिलान्। अथ यस्मिन् गृहे ऽहं भिक्षार्थं प्रविष्टः। २० तत्र गृहे सापि तिलानादाय विक्रयं कर्तुं प्रविष्टा पूर्वोक्तमेवाह। अथ तद्गृहगृहिण्या प्रहृष्टयालुञ्चितैर्लुञ्चितास्तिला गृहीताः। तथा च प्रवृत्ते तस्या भर्ता समायातः। तेन साभिहिता। भद्रे किमिदमिति। सा कथयति। समर्था मया तिला लब्धा लुञ्चितालुञ्चितैरिति। ततः स वितर्क्याब्रवीत्। कस्य सम्बन्धिन इमे तिलाः। तत्र तत्सुतः २५